

prisen eller, hvis der i beløbet indgår flere afdrag, mindst en tyvendedel deraf eller udgør hele sælgerens restfordring.

Bestemmelsen modsvarer reglen i 1917-lovens § 2, stk. 1, men adskiller sig fra denne derved, at der ved beregningen af det skyldige beløb *nu vil kunne tages hensyn til eventuelle renter, forsikringspræmier og andre skyldige ydelser*. Endvidere vil udeblivelse med *det sidste afdrag* nu kunne medføre tilbagetagelse uden hensyn til afdragets størrelse.

§ 2, stk. 2, som ikke fandtes i kommissionens udkast, har følgende ordlyd:

„Hvis køberen, inden tingen er taget tilbage, har betalt det beløb, som ikke blev erlagt i rette tid, med tillæg af renter og sælgerens eventuelle omkostninger, kan sælgeren ikke gøre nogen af de i stk. 1 nævnte retsvirkninger gældende, såfremt dette ville virke ubilligt.“

Mens bestemmelsen ved fremsættelsen kun omfattede tilfælde, hvor forsinkelsen med betalingen skyldtes sygdom, arbejdsløshed eller andet undskyldeligt forhold, blev den ved 2. behandling udvidet til at omfatte *ethvert tilfælde, hvor en sælgers anvendelse af de i stk. 1 nævnte retsvirkninger ville virke ubilligt*.

§ 3 om *fastsættelsen af tilbagetagne tings værdi* svarer til, hvad der forud var gældende efter 1917-lovens § 3 i forbindelse med retspraksis.

Hvad sælgeren kan regne sig tilgode, når tingen tages tilbage, opregnes i § 4. Paragraffen er omredigeret, men iøvrigt ikke meget forskellig fra den tilsvarende i 1917-loven, bortset fra at *rentekrav* nu kan tages med i betragtning, forsåvidt afbetalingsprisen overstiger 3 000 kr.

§§ 5—7 er i hovedsagen uforandrede, bortset fra en i § 6 gjort tilføjelse, hvorefter køberen altid, uanset om sælgeren har krævet tingen tilbage eller ej, kan afgøre sit mellemværende med sælgeren ved at betale dennes restfordring, beregnet efter reglerne i § 4.

§ 8, der er ny, har følgende ordlyd:

„Sælgeren kan ikke forbeholde sig, at køberens ret efter